

Als we willen dat jongeren meebouwen aan de samenleving, moeten wij de verbinding met hen durven aangaan

Handreiking voor een positief jongerenbeleid in de gemeente Brummen

Sjoerd Botschuyver,
jongerenopbouwwerker SWB

Brummen, januari 2014

Samenvatting

Zolang we jongeren blijven zien als last, ontnemen we zowel jongeren als onszelf de kans om die kracht te ontdekken, te ontwikkelen en ervan te profiteren. De jongeren van nu zijn de volwassenen van de toekomst.

Als wij als gemeente belang hechten aan positieve sociale structuren, dan moeten wij zo vroeg mogelijk beginnen om elke burger daar onderdeel van te maken. Verbinden, in plaats van buitensluiten. Volwassenen dienen hierin de eerste stap zetten, het goede voorbeeld geven, de hand te reiken en jongeren vertrouwen en kansen te geven. Wie goed ontmoet, doet goed.

Zoals jongeren onderdeel van de samenleving zijn, dient ook het jongerenwerk te worden beschouwd en benut als integraal onderdeel van het beleid voor alle inwoners binnen onze gemeente. Meer dan voorheen willen we verbindingen aangaan met alle positieve krachten die er in onze gemeente aanwezig zijn.

De vestiging van een Talenthouse biedt hiertoe unieke mogelijkheden. Alle schakels op alle gebieden die van belang zijn voor de ontwikkeling van jongeren, kunnen hierin worden gebundeld. Dit alles in positieve wisselwerking met de omgeving en volledig in lijn met de visie en ambities waarvoor we als gemeente staan in het kader van de Kanteling en de decentralisaties!

Als we willen dat jongeren meebouwen aan de samenleving, moeten wij de verbinding met hen durven aangaan

Handreiking voor een positief jongerenbeleid in de gemeente Brummen

De afgelopen periode houdt de discussie over het jongerenbeleid in de gemeente Brummen de gemoederen van alle partijen flink bezig. Het feit dat we in 'partijen' denken, is veelzeggend. Enerzijds geeft het een beeld van de verhoudingen binnen onze gemeente, anderzijds maakt het duidelijk dat een visie op de plek van jongeren binnen onze lokale samenleving ontbreekt.

Zonder een duidelijke koers is het niet mogelijk om stappen te zetten naar duurzame en breed gedragen ontwikkelingen. Daardoor ontbreekt er een klimaat dat juist deze groep, die zich in een cruciale fase van de eigen ontwikkeling bevindt, zo nodig heeft om veilig op te groeien en de basis te leggen voor de toekomst, in positieve verbinding met andere burgers.

Samenwerkingspartners doen met deze notitie een poging om uitgangspunten te formuleren voor een jongerenbeleid dat geheel in de lijn ligt van de visie achter de kanteling en de decentralisaties.

Jongeren worden hierbij beschouwd als integraal onderdeel van de samenleving, als burgers met dezelfde rechten en plichten als ieder ander én, vooral ook, als jongeren… Ónze jongeren die mogen rekenen op de positieve aandacht en ondersteuning van volwassenen en verzekerd moeten zijn van een vanzelfsprekende plek en stem in de Brummense samenleving.

Zo'n opgroeiklimaat is voorwaardelijk om in de toekomst uit te groeien tot zelfredzame en sociale burgers, die zowel in staat zijn hun eigen leven vorm te geven als zich verantwoordelijk te voelen voor medeburgers en het woon- en leefklimaat in buurten en wijken.

Integrale visie? *Bijna* iedereen wordt meegenomen

De kanteling en decentralisaties plaatsen elke gemeente in Nederland voor flinke uitdagingen. Ook de gemeente Brummen. In de afgelopen jaren is door lokale organisaties en overheid voortvarend gewerkt aan de voorbereiding op deze ambitieuze operatie. Een voorbereiding die nog niet ten einde is, sterker nog: we zitten er middenin. Opvallend is dat er voor het werken met alle doelgroepen een visie ligt die mag rekenen op breed draagvlak, met uitzondering van de doelgroep jongeren.

Eigen kracht, zelfredzaamheid, de verantwoordelijkheid terug bij de burger, zijn sleutelwoorden in het nieuwe beleid. Tegelijkertijd is er aandacht voor kwetsbare burgers die minder toegerust zijn om die begrippen vorm en inhoud te geven en/of die dreigen tussen wal en schip te vallen. We vinden het als samenleving van groot belang dit te voorkomen, en 'inclusief' te denken. Immers, we zijn een gemeente waarin elke burger meetelt, meedoet, waarin voor elke burger plek en kans is.

Wij leggen de basis voor het klimaat waarin jongeren opgroeien

De basis voor jongeren is het opgroeien in een omgeving waarin mensen het vertrouwen in je uitspreken, waarin je mag zijn en ontdekken wie je bent, waarin je voelt dat er ook voor jou plek is.

Een grote groep jongeren heeft deze veiligheid van huis uit meegekregen en weet zich ook in andere omgevingen gezien, gewenst en ondersteund. Een kleine groep mist deze basis gedeeltelijk, of zelfs volledig. In het opgroeiproces bij hen was en is er geen sprake van een veilige thuisbasis, is er richting school of vrije tijdsbesteding geen sprake van positieve aandacht of ondersteuning, en ontbreekt vaak het stellen van grenzen (ook een vorm van veiligheid).

De impact van de afwezigheid van deze basis, is enorm. Bij kinderen op de basisschool is hiervoor doorgaans begrip, is er aandacht en bereidheid om mee te denken, extra ondersteuning te bieden. Dan zijn we nog bereid het gedrag te plaatsen in de context en het kind letterlijk of figuurlijk een arm om de schouder te gunnen. Bij kinderen vanaf de puberteit slinkt het begrip en de tolerantie, en naarmate het gedrag verandert (mede doordat *ons* gedrag verandert), zijn we geneigd onze handen ervan af te trekken. Het lukt ons niet of nauwelijks meer om door het gedrag heen te prikken en de kwetsbare jeugdige medeburger te zien.

De gevolgen zijn groot. Het merkwaardige is dat we – hoewel wij als volwassenen de basis dienen te leggen voor de omgeving waarin kinderen en jongeren opgroeien – de verantwoordelijkheid voor 'hoe het verder verloopt' eenzijdig op het bord van de jongere leggen.

Een groep jongeren in onze gemeente wordt met argwaan bekeken en benaderd. Juist de groep die aandacht en ondersteuning nodig heeft, omdat zij het op eigen kracht niet redt. Ogenschijnlijk paradoxaal, maar vanuit het perspectief van de jongeren niet verwonderlijk, is het ook de groep die

zowel verbaal als non-verbaal duidelijk maakt ‘niemand nodig te hebben’ en volwassenen eerder uitdaagt dan uitnodigt, eerder van zich afduwt dan de hand reikt.

Wij creëren mede het gedrag en de beeldvorming
De kanteling binnen de Wmo vereist van overheden en lokale instellingen dat zij zich minder betuttelend opstellen, niet *voor* de burger denken of doen, maar *met* hem. Vrij vertaald: zolang je mensen pampert, komen ze nooit uit de luiers. De afhankelijke en consumerende houding/opstelling van burgers, hebben we zelf (mede) gecreëerd. Dat nu besloten is dat we daar van af willen, betekent echter niet dat we het ontstaan ervan geheel op conto van de burger kunnen schrijven.

Jongeren die consumeren, doen dat vooral omdat de samenleving hen heeft opgevoed – en voortdurend blijft prikkelen – om consument te zijn. Jongeren die geen initiatief nemen, doen dat als ze niet zijn aangemoedigd of geleerd hebben om initiatief te nemen. Jongeren die zich afkeren van de samenleving, die zich niet verbonden voelen, doen dat wanneer de samenleving zich heeft afgekeerd van hen en weigert hen te accepteren als medeburgers.

Dat laatste gebeurt niet alleen of vooral in situaties waarin gedrag is geëscaleerd. In onze gemeente zijn voorbeelden waarin buurtbewoners melding doen van kinderen die voetballen op grasveldjes, of bezig zijn met hutten bouwen. Deze worden bestempeld als ‘overlastgevende jeugd’. Het gemak/de vanzelfsprekendheid waarmee we dat doen, is even illustratief als zorgwekkend. Al op jonge leeftijd wordt een beeld gecreëerd van kinderen, en wordt iets gezegd over de positie en ruimte die wij hen gunnen.

Ingrijpen is vooral nodig als inleving ontbreekt
Natuurlijk zijn er ook voorbeelden waarbij sprake is van grensoverschrijdend gedrag en waarbij daadwerkelijk ingegrepen moet worden. Toch dienen ook hierbij kanttekeningen worden geplaatst. Bij het opgroeien van pubers hoort een zeker mate van experimenteer- en afzetgedrag. Daarbij hoort je manifesteren op straat. Maar ook: je niet realiseren van de impact van jouw gedrag op anderen. Veel gedrag is niet provocatief of intimiderend bedoeld, maar ontstaat in de dynamiek met leeftijdsgenoten – van de omgeving zijn de jongeren zich vaak simpelweg niet bewust.

Dit betekent niet dat de omgeving het maar moet accepteren, een beetje inlevings- en relativeringsvermogen kan echter geen kwaad. Hetzelfde geldt voor de bereidheid om de positieve kant van jongeren te zien. Een voorbeeld. De jeugd in Eerbeek die enkele jaren geleden werd weggezet in een televisieprogramma, heeft in de afgelopen jaren (o.a. in de ambitie een Cruijff Court te verwezenlijken) een wil en een participerend vermogen getoond die bijzonder te noemen is én een geduld dat zelden wordt aangetroffen bij ‘dit type jongeren’. De verantwoordelijkheid die deze groep voelt én toont voor hun opgroeiende broertjes en zusjes, neefjes en nichtjes, is groter dan die van menig volwassene.

Toch wordt deze ontwikkeling door slechts een enkeling opgemerkt en gewaardeerd. We zijn veel bekwamer in signaleren en vinger wijzen als het een keer misgaat. Terwijl ieder die iets weet over kinderen (en over zichzelf), weet dat het belonen van goed gedrag een uitwerking heeft die vele malen krachtiger is dan het veroordelen of straffen van ongewenst gedrag.

“Wij willen je niet!” en tegelijkertijd: “Help s.v.p. mee!” ?
Als wij niet bereid zijn onze negatieve beelden van jongeren bij te stellen, verandert het beeld niet.

Sterker nog: dan gaan jongeren er in toenemende mate aan beantwoorden. Hoe mogen we verwachten dat jongeren die een plek toegewezen krijgen buiten het dorp, zich verbonden gaan voelen met datzelfde dorp en zijn bewoners? Hoe mogen we verwachten dat dezelfde jongeren straks interesse tonen in andere burgers en meebouwen aan samenredzaamheid?

Als we een samenleving willen zijn van, voor en met alle inwoners, dan moet het jongerenbeleid integraal onderdeel zijn van het totale beleid en gestoeld zijn op diezelfde uitgangspunten. In het kader van de eerdergenoemde decentralisaties wordt gevraagd ons te verdiepen in alle burgers en met hen te werken aan voorzieningen dichtbij huis, in de eigen buurt, in contact met anderen in die buurt. Dat zeggen we en daar werken we aan… waarom dan niet als het gaat om jongeren?

Jongeren hebben echt stappen gemaakt. Tijd om ze te belonen!
Extra wrang is het feit dat andere burgers soms moeilijk te mobiliseren zijn voor het meedenken en mee organiseren van nieuwe activiteiten of voorzieningen, terwijl we in onze gemeente jongeren hebben die (ondanks de problematische situaties waarin ze zich soms bevinden) daartoe wél bereid zijn en er zelfs veel voor opzij zetten. Hoe groot is de buiging die jongeren moeten maken?

Vanuit visie de vertaalslag maken naar de praktijk

Tot zover deze gedachtelijnen over het samenleven en werken met jongeren, gebaseerd op de overtuiging dat wij hiervoor binnen de gemeente Brummen als organisaties en bewoners een duidelijke rol en gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben. Nu de stap naar de dagelijkse praktijk.

Een nieuw jongerencentrum
De directe aanleiding voor het schrijven van deze notitie is de besluitvorming rond een nieuw jongerencentrum voor het dorp Brummen. In november 2012 kreeg wethouder Bruning de opdracht van de gemeenteraad om samen met betrokken jongeren een geschikte locatie te zoeken en een plan te maken voor de gewenste uitbreiding van het jongerencentrum. Onderdeel van het plan was het formeren van een jongerenbestuur, dat meebeslist over de dagelijkse gang van zaken. Kortom, een centrum dat wordt gedragen door een jongerenbestuur en ondersteund door beheer en jongerenwerk.

De jongeren gaven drie locaties aan voor de nieuwe voorziening. Op plaats 1 staat het binnenkort vrijkomende pand van de bibliotheek, op plaats 2 uitbreiding van de Blitz, en op plaats 3 een in de toekomst vrijkomende basisschool. Begin 2013 hebben de jongeren en de wethouder het plan gezamenlijk gepresenteerd aan de gemeenteraad. Aansluitend heeft de wethouder beloofd om de haalbaarheid van de drie locaties te onderzoeken en er in november op terug te komen.

Jongeren, ambtenaren en wijkraad genegeerd
Na een lange stilte moesten de jongeren, die vanuit het jongerenwerk begeleid worden in het voeren een constructieve dialoog, nota bene uit de krant vernemen dat het college van Burgemeester en wethouders, zonder overleg en in tegenspraak met de wens van de jongeren én ondanks een afwijkend ambtelijk advies, had gekozen voor een locatie buiten de bebouwde kom, op een grote parkeerplaats bij zwembad Rhienderoord in Brummen. Tevens werd er een investering van €100.000 beloofd voor de nieuwbouw. Als argument voor dit besluit wordt aangevoerd de vermeende overlast

bij de Blitz. Navraag bij de wijkagent levert echter op dat er tussen november 2012 en december 2013 slechts vier meldingen zijn geweest.

Het besluit en de moeizame procesgang eromheen staan niet op zichzelf, maar zijn veelzeggend voor hoe moeilijk het is om binnen deze gemeente een gezonde balans te vinden tussen verschillende belangen en gevoelens wanneer het gaat om jongeren. De moeizame weg van realisatie van het Cruijff Court in Eerbeek, maar ook het telkens weer afhouden of verdwijnen van voetbalveldjes voor de jeugd op verzoek of na klachten van buurtbewoners, zijn andere voorbeelden die in dezelfde lijn liggen.

Jongeren zijn zeer teleurgesteld, niet alleen over het besluit, maar zeker ook over de wijze waarop het proces is verlopen. Ze voelen zich niet serieus genomen en genegeerd. Ouders hebben hetzelfde gevoel. Ook de wijkraad Brummen Centraal, die in 2012 in samenwerking met SWB een enquête heeft uitgevoerd onder een grote groep jongeren over de wensen van een jongerencentrum (respons: ruim 300 ingevulde enquêtes), voelt zich gepasseerd. Inmiddels zijn er verschillende bijeenkomsten geweest tussen jongeren en gemeenteraad, wijkraad en andere betrokkenen. Alle betrokkenen zijn het erover eens dat de route die het college heeft gevolgd niet de juiste is.

Wat moet de functie van een jongerencentrum eigenlijk zijn?
Over de locatiekeuze is nog wel discussie. Verschillende partijen willen het jongerencentrum uit het centrum bannen, andere vinden juist dat het in het centrum hoort. Uit de discussies blijkt dat er zeer uiteenlopende opvattingen zijn over de functie van een jongerencentrum. ‘Een opvangplek zodat er geen overlast op straat is’ of ‘een disco in de weekenden’ zijn onder meer twee uitspraken die steeds terugkomen. Het verschil in perspectief is enorm: bij de tweede uitspraak komt de jongere nog in beeld, bij de eerste uitspraak is het belang van de jongere volledig ondergeschikt en wordt het jongerencentrum beschouwd als een plek die dienstbaar moet zijn aan volwassen buurtbewoners.

Daarnaast valt op dat raadsleden geen antwoord kunnen geven op de vraag hoe volgens hen een jongerencentrum eruit moet zien. “Dat mag de jeugd zelf beslissen”, is de reactie. Je zou daaruit kunnen afleiden dat de stem van de jeugd serieus meetelt, ware het niet dat uit het eerder genomen besluit het tegenovergestelde blijkt. Uit alle gesprekken en discussies komt naar voren dat een heldere visie op de plek van jongeren in onze gemeente en op het beleid dat hierbij past, ontbreekt.

Integraal: we nemen iedereen mee, behalve de jongere
Dit is zorgwekkend, zeker met het oog op de naderende transitie waarin gemeenten een grote verantwoordelijkheid krijgen, onder andere op dit terrein. Het staat echter niet op zichzelf, het gaat om een kanteling in denken gericht op (het werken met) alle burgers. In het begin van deze notitie is al aangegeven dat alle denkbare groepen binnen onze gemeente hierin worden erkend, gewogen en meegenomen, jongeren niet. Jongeren nemen een aparte positie in binnen onze gemeente. Of beter gezegd: geen positie.

Kijken we vanuit de kanteling naar de verschillende bevolkingsgroepen, dan zien we over de hele linie dat het accent de komende jaren komt te liggen op zelfredzaamheid voor wie zelfredzaam is en ondersteuning waar nodig, liefst zo kort en licht mogelijk. Wat betekent dit voor het jongerenbeleid en de jongeren?

Op welke groepen jongeren gaan we ons in de toekomst richten?
Cijfers laten het volgende beeld zien:

- 85% van alle jongeren in de gemeente Brummen vindt zijn weg via school, verenigingsleven, hobby's of anders
- 15% maakt graag gebruik van de voorzieningen van het jongerenwerk, zoals een jongerencentrum of ambulant werk
- Binnen die tweede groep vertoont 5% risicogedrag. Dit is de 'moeilijke groep' van zogenaamde risicojongeren, die minder eenvoudig bereikbaar is met reguliere faciliteiten of voorzieningen, die vaak afkomstig is uit zg. multi-probleemgezinnen, geen startkwalificatie heeft en niet kan rekenen op een positief ondersteunend sociaal netwerk.

Kijkend vanuit de landelijke visie en ambities, ligt het voor de hand om in het jongerenbeleid met name te focussen op de hiervoor genoemde tweede en derde groep. Dit betekent iets voor zowel de keuze van een locatie als de voorzieningen, faciliteiten en ondersteuning. Tegelijkertijd levert dit aanknopingspunten op voor de inrichting en werkwijze van het jongerenwerk en samenwerkingspartners. De nadruk zal in toenemende mate komen te liggen op signalering, stimulering, activering, coaching, zo vroeg en zo veel mogelijk in verbinding met de samenleving.

Van jongerencentrum naar Talenthouse
Uit deze gedachte vloeit voort dat de invulling en functie van een jongerencentrum een geheel andere zal zijn dan die van de traditionele inloop. Ontspanning blijft van belang, maar wordt een nevenfunctie. De nadruk komt te liggen op het bieden van een veilige en stimulerende plek voor talentontwikkeling en het oefenen van sociale vaardigheden en burgerschapscompetenties.

Net als bij andere groepen burgers, wordt aangesloten bij de behoeften van de jongeren en ingezet op activiteiten die de mogelijkheid bieden om een stap verder te komen en de eigen kracht wakker te maken, te leren ontdekken, uit te bouwen en productief te maken. Naast workshops en projecten valt te denken aan stages, leerwerkplekken en ervaringsplekken.

De eigen inbreng en inzet van jongeren is vanaf het begin cruciaal. Het gaat immers niet alleen om het bereiken van een concreet eindresultaat, maar vooral om het ontwikkelen van een houding en competenties waar je je leven lang de vruchten van kunt plukken. En niet alleen jij als jongere, ook de omgeving vaart daar wel bij!

In en met de buurt
De interactie met de omgeving is van wezenlijk belang. Jongeren die leren om zich een plek te verwerven in de samenleving, kunnen dat alleen duurzaam leren als zij met diezelfde samenleving in verbinding zijn. Het Talenthouse kan in die zin ook het karakter hebben van een proeftuin of laboratorium, waarin je niet alleen op zoek gaat naar waar jouw kwaliteiten liggen, maar waar je ook ervaart waar jouw valkuilen liggen en hoe je deze zo kunt overwinnen of sturen dat je in positief en constructief contact blijft met zowel jezelf als je omgeving.

Een en ander maakt duidelijk dat het Talenthouse niet anders gevestigd kan worden dan op een centrale plek in de gemeente. Hiervoor moet de beeldvorming kantelen: van 'een opvangplek zodat er geen overlast is' naar 'een kweekvijver waar de buurt en verdere omgeving geïnteresseerd en met plezier van mee kan genieten en zelf aan kan bijdragen'.

Schieten we nu te ver door? Is het beeld te idealistisch? Dat kan zijn, maar het is een stuk positiever dan het beeld waar we het de afgelopen periode mee hebben gedaan. Wellicht biedt het de uitdaging om bestaande beelden af te breken en nieuwe neer te zetten. We zijn zelf verantwoordelijk voor de beelden die we kiezen en de beelden waarmee we willen werken.

Vanuit eigenaarschap aan partnerschap bouwen!
Het Talenthouse moet een plek zijn waar jongeren graag komen, waar ze zich veilig voelen en die hen qua locatie, uitstraling en invulling aanspreekt. Daar ligt de basis voor eigenaarschap. Dit kan verder worden versterkt door een jongerenbestuur te vormen van jongeren die behoren tot de doelgroep. Zij weten als geen ander wat er leeft onder jongeren, waar wensen en behoeften liggen en kunnen hier vanuit diverse bestuurlijke functies vorm en inhoud aan geven. De functie op zich biedt meteen een prachtige kans om verantwoordelijkheid te leren voelen en dragen, te leren samenwerken en andere vaardigheden te oefenen en zich eigen te maken. Zo zijn zij zelf het voorbeeld van talentontwikkeling en participatie dat zij kunnen uitstralen en doorgeven aan anderen.

Hoewel jongeren de basis leggen, is ondersteuning van beheer en jongerenwerk noodzakelijk om de continuïteit en duurzaamheid te waarborgen. Niets verandert immers zo snel als de jongerencultuur, en de daarbij horende leefstijl en behoeften. Jongeren komen en gaan. Naast die professionele partners is de rol van ouders, buurtbewoners en andere dorpsgenoten van belang om talentontwikkeling kans, stimulans en erkenning te geven.

Talenthouse en partners
Het Talenthouse moet:

- enerzijds een plek zijn die wordt gedragen en bestuurd door jongeren
- anderzijds een plek zijn waar partners vanuit verschillende disciplines, alsmede buurtbewoners, jongeren kunnen ondersteunen, begeleiden en waar nodig extra zorg of hulp kunnen bieden.

Het Talenthouse zet niet alleen in de avonduren de deuren open voor ontmoeting en ontspanning, maar biedt ook overdag plaats en kans voor jongeren met verschillende achtergronden en ontwikkelbehoeften. Te denken valt aan stagiaires, werkloze jongeren of jongeren zonder startkwalificatie. Jongeren kunnen een leer- of ervaringstraject volgen, eventueel begeleid door ‘ervaren ouderen’, of huiswerkbegeleiding krijgen door andere jongeren, dan wel studenten of vrijwilligers/buurtbewoners. Daarnaast zullen er structureel workshops en langer lopende trajecten worden ontwikkeld en uitgevoerd met, en bij voorkeur ook zoveel mogelijk door jongeren. We streven naar een dynamisch geheel dat steeds in beweging is, en wordt gevoed door de energie en vindingrijkheid van jongeren en meegedragen en ‘gesupport’ door de omgeving.

Een integrale, preventieve aanpak
Hiervoor hebben we het droombeeld geschetst. Om het waar te maken, is naast een gezonde portie lef, ondernemerschap en creativiteit, ook vertrouwen, acceptatie en ondersteuning van de omgeving nodig.

Wat we als gemeente ook aanbieden en hoe we het ook faciliteren, het succes valt of staat met oprechte interesse in de jongeren, hun gedrag en hun leefwereld. Als we de twee doelgroepen bekijken, hebben we te maken met jongeren van wie een deel meer dan gemiddeld ondersteuning

nodig heeft. Door ons te verdiepen in de achtergrond, aan te sluiten bij hun leefwereld en mogelijkheden en door bereid te zijn om duurzaam te investeren in het contact, wordt stap voor stap vooruitgang geboekt.

Op het moment dat er signalen komen dat het niet goed gaat met een jongere, moet er gehandeld worden. Door een goede samenwerking en korte lijnen met verschillende samenwerkingspartners in de verschillende leefgebieden van jongeren (gezin, school, werk, vrije tijd) is het mogelijk om snel passende ondersteuning of hulp te bieden. Vaak is een zinvolle vrijetijdsbesteding, gekoppeld aan ondersteuning door iemand met affiniteit met jongeren, al een grote stap voorwaarts.

De eerste stap echter begint, net als bij een kind dat voor het eerst leert lopen of fietsen, bij de volwassene die naast hem staat, meekijkt, vertrouwen geeft en meegeniet als hij ziet dat het lukt. Hoog tijd om als gemeente deze volwassenheid en het politieke lef te tonen om de stap te zetten die een nieuwe ontwikkeling mogelijk maakt!